NADĚJáčEk

ROČNÍK III./ ČÍSLO 3-4 BŘEZEN + DUBEN 2015

Nikdy neber něčí přítomnost ve svém životě jako samozřejmost. Je to DAR. *Tuto jednoduchou pravdu si mnohdy uvědomíme až tehdy, když ten, jehož přítomnost jsme brali automaticky, odejde. Ať už natrvalo, nebo tak daleko, že o jeho přítomnost v našich životech přijdeme. Chvíle strávené s našimi blízkými bereme mnohdy jako samozřejmost. Každý člověk nás něčím obohacuje, a i špatné zkušenosti a zklamání nás posouvají na naší cestě životem dál, což se většinou ukáže s odstupem času. Někteří lidé se v naší blízkosti vyskytují jen omezenou dobu, někdo jen na pár dnů či hodin a přesto na něj nikdy nezapomeneme. Obohatil nás slovem, zážitkem nebo pocitem, jak jsme se vedle něj cítili. Snažme se více vnímat přítomnost jiných lidí v našich životech a zamysleme se i nad tím, jsme-li pro ně obohacením a přínosem, nebo naopak. Díky takovému setkání jste mohli shlédnout divadelní představení „Planetu Querků“. Nebýt mé sestřenice, Libušky, neseznámila bych se s Martinem Legerskim a zbytek už znáte . :)*

Chcete-li nám jakkoli pomoci ... www.nadejeprovsechny.cz

„o. s. Naděje pro všechny“

6. reprezentační ples

Během března pokračovaly intenzivní přípravy na další ročník plesu, který byl letos naplánován na pátek 17. 4. 2015. Vyráběly se kulisy a kostýmy. Poslední týden před plesem byly dvě zkoušky už v kostýmech a pilovaly se poslední detaily. Nervozita stoupala, a to myslím u všech zúčastněných, režiséra nevyjímaje. Pátek se neúprosně blížil, poslední dodělávky, spát a následující odpoledne se potkáme v K-Triu.

Toho pátečního odpoledne se postupně scházíme v prvním patře kulturního domu v Ostravě-Hrabůvce. Chystají se stoly, promítací plocha, stoly s výrobky na prodej, tombola apod. Chystá se i osvětlovač, hudba, probíhá poslední generálka a začínají se pouštět první hosté do připraveného sálu.

Sál K-Tria i herci jsou nachystáni.

Hosté se scházeli pomalu někteří jeli zdaleka, proto se nezačalo v šest, jak bylo v plánu, proto se začalo se zpožděním. Napětí některých by se dalo krájet, ale věřili jsme, že to vše dobře dopadne. Tentokrát , na rozdíl od posledních let , se hrálo přímo na jevišti.

Dlouho očekávané vystoupení začíná! Před zraky všech se odvíjí příběh průzkumníka mimozemských civilizací a dvou kmenů na jedné planetě, na které musel nouzově přistát kvůli bouři meteoritů. Dva kmeny, Querkové a Lesní lidé, každý z nich žijící naprosto odlišným životem a jsou vzájemně nepřátelsky naladění. Se zvědavostí sledujeme, jak se postupně seznamuje s Lesními lidmi a jejich nepřáteli, a následně se snaží najít cestu z tohoto začarovaného kruhu. Začíná trénovat Lesní lidi v hodu na cíl, střelbě z praku a hodu oštěpem.

Okamžiky před začátkem.

Dochází ke střetu s Querky, Lesňáci se brání statečně, ale proti technicky vyspělým zbraním nemají příliš velké šance. Průzkumník se během bitvy společně s jedním mladým členem „Lesňáků“ dostává do zajetí Querků, ocitají se v nebezpečí života, ale jejich statečnost osloví princeznu Leu, dceru krále Querků, a také proto, že se jí Kem, jak se Lesňák jmenuje, líbí, pomůže jim z vězení utéct. Poté, co je Querkové v čele s jejím otcem dostihnou, podaří se průzkumníkovi přesvědčit krále o vzájemném „souboji“ formou sportovního utkání. Kem vyhrává a průzkumníkovi se daří přesvědčit oba kmeny o tom, že vzájemná nevraživost nemusí ústit v násilí a útoky. Soupeření obou kmenů každý rok vyvrcholí velkým sportovním utkáním.

Režisér a autor scénáře Martin Legerski zahájil představení.

Narozeniny slaví:

KRISTÝNKA

EVA

TOMÍK

DRAHOŠ

HANKA

6. reprezentační ples

Všechno nakonec dobře dopadlo, dva mladí lidé se mají rádi, dva kmeny na jedné planetě dosáhly porozumění a průzkumník se vrátil domů.

Celé představení ukončil dlouhotrvající a zasloužený potlesk. Několika týdenní dřina a námaha, spousta práce a snahy se vyplatila. Všem se hra moc líbila.

Občerstvení přišlo k duhu, nabídka uspokojila všechny a brzy se na parketu objevili první tanečníci. Kapela Tyrkys hrála naprosto skvěle a roztančila většinu těch, kteří byli na pátečním plese.

Došlo samozřejmě také na tombolu, všichni majitelé šťastných čísel si postupně odnesli všechny dárky a že jich tentokrát bylo!

Tančilo a zpívalo se téměř do jedenácti hodin, bylo nám spolu tak báječně, že se nám ani nechtělo domů.

VYSTOUPENÍ V LOUTKOVÉM DIVADLE

V sobotu 25. 4. 2015 jsme měli zapůjčené prostory v Divadle loutek Ostrava, kde jsme odpoledne v 15 hod. chtěli vystoupit s představením Planeta Querků. Do divadla jsme přišli už v deset dopoledne, seznámili se s prostorem, podiem, zákulisím a šatnou, absolvovali zvukovou a světelnou zkoušku. Před polednem jsme šli na oběd do restaurace obchodního domu Laso, kde si každý mohl vybrat dle chuti polední menu. Po obědě jsme ještě stihli poslední generálku a před třetí hodinou se již začali scházet první diváci. Nervozita je veliká, atmosféra zhoustla, vzduch by se dal pomalu krájet. Přece jen v opravdovém divadle ne všichni z nás byli zvyklí vystupovat. V 15 hod. náš „rejža“ Martin zahájil několika větami naši druhou premiéru před téměř vyprodaným hledištěm. Světelné efekty, hudba a divadelní atmosféra podtrhla skvělý zážitek pro všechny, kteří v sobotní odpoledne do divadla přišli, i když venku bylo téměř letní počasí. Potlesk a klanění herců nebralo konce. Na podium přišel mezi herce i režisér Martin. Hanka a Jirka našemu milému režisérovi Martinu Legerskému poděkovali a předali malou pozornost. Herci, rodinní příslušníci i přátelé Naděje byli pozvaní do divadelní cukrárny. Na všechny aktéry představení čekal výborný dort, ostatní si objednávali z bohaté nabídky zákusků a jiných dobrot. Povídalo se, sdělovaly se dojmy, seděli jsme uvnitř i venku díky teplému sluníčku.

Prostě nádhera!

SÁL LOUTKOVÉHO DIVADLA SE POSTUPNĚ ZAPLNIL DIVÁKY

QUERKOVÉ SE SVÝM KRÁLEM

KEM a VESMÍRNÝ PRŮZKUMNÍK

LESNÍ LIDÉ A JEJICH ŠAMANKA

NECHYBĚLA ANI VEVERKA :))

VŠE DOBŘE DOPADLO A HERCI SI MOHOU VYCHUTNÁVAT SPOLU S AUTOREM A REŽISÉREM MARTINEM LEGERSKIM NEKONČÍCÍ POTLESK :)

SLOVO ZÁVĚREM NAŠEHO DIVADELNÍHO SNAŽENÍ

Na konci loňského roku jsme vymýšleli, jaké představení s naší mládeží nacvičíme, a to bude hlavním programem na Výročním plese. Ne, že by nápady nebyly, ale nějak to vždy nedopadlo. Pak najednou ... blesk z čistého nebe to přišlo. Oslovený herec ostravského loutkového divadla Martin Legerski přijal výzvu nacvičit s našimi členy představení. Druhý aspekt celého projektu spočíval v tom, že jsme oslovili paní profesorku Cisovskou z Ostravské univerzity s nabídkou zapojení studentů do divadelního představení. Studenti věnující se studiu speciální pedagogiky, tak měli možnost vyzkoušet si práci s handicapovanou mládeží, tak říkajíc na vlastní kůži a pomoci nám tak s realizací představení. První lednovou schůzku jsme čekali “zástupy“ studentů. Leč přišla jen jedna ODVÁŽNÁ :) slečna Klárka. Nezalekla se nového prostředí a nakonec se ukázalo, že zvítězila kvalita nad kvantitou a byla pro nás velkou posilou. Ještě bych podotknul, že i naše dvě členky sdružení Lenka a Sabča studují na Ostravské univerzitě a možná i tato skutečnost pomohla Klárce, tak říkajíc zapadnout do kolektivu. Uběhlo čtvrt roku zkoušek, výroby rekvizit, změny textů a jejich pilování, technických zkoušek se zvuky a promítání obrazové projekce. Nervozita stoupala s blížícím se termínem vystoupení na výročním plese sdružení a co teprve tím divadelním?!? S vystupováním na “prknech, která znamenají svět“ nemáme zkušenosti, a tak jsme byli plni očekávání. Jak vše nakonec dopadlo , se můžete dozvědět také z textu, který poslala Klárka naší předsedkyni Hance.

DĚKUJEME ZA NĚJ a se svolením autorky bychom vás chtěli s jeho obsahem seznámit. (viz. STRANA 4)

Čtyři měsíce na jiné Planetě ...

Znáte to. Skončí Vám jedna etapa, najednou je prostor a čas ... a chuť začínat nové. Na sklonku roku 2014 jsem se rozloučila s končícím Fusionem Karviná (rock-popovým sborem pro mladé). Mé předsevzetí, dát si čas na rozmyšlenou, co chci dělat dál a kde, vzalo za své 6. ledna 2015, kdy jsem seděla u oběda a říkala si, jestli tam teda jít nebo ne ... Pískové doly, kde to propána je ;)

Přiznám se, málokdy přečtu školní maily do konce, pokud teda nezačínají a nekončí notnou dávkou vykřičníků či jiných upozornění ... ale tato nabídka od paní Cisovské, která má naší třídu na Dramatickou výchovu mě zaujala a pořád to ve mně hlodalo, že je na čase zkusit něco nového ...

Tak teda jsem na místě, nacházím pro mě dokonale skrytý vchod a hurá ... *„Dobrý den, jsem tady správně na divadelní představení?“* Vítězoslavný pocit úspěchu, že jsem se trefila do správných dveří, mě přešel hned za krátký moment, kdy na mě zíralo asi 20 párů očí, pro které jsem byla divná a cizí ...

Což o to, noví lidé mě baví, ale tady to bylo přeci jen trochu jiné. Krom teda té „osobní bariéry“, která by uvítala na začátek schůzky nějakou ledolamku, jsem narážela na překážky v komunikaci, někdy jsem nerozuměla, co říkají, nechápala kontext „zajeté skupiny“ a trošku se potácela v omezené hybnosti. Nevěděla jsem, co si můžu dovolit a co ne a naopak, reakce některých na mě, mě zprvu spíše vyplašily než cokoliv jiného. To vše jsem pozorovala během první schůzky, které předcházelo milé přivítání s Hankou, Jirkou, Lenkou, Sabčou a Martinem, který to všechno „zpískal“ a coby herec Ostravského Loutkového divadla se rozhodl podívat na ty 4 měsíce z pozice režiséra.

Teď se tomu musím smát, ale vím, že jsem z první schůzky přišla s divným smíšeným pocitem a zklamaná z toho, že asi z 25 jmen si pamatuji tak 5, že nevím, co se ode mě vlastně bude chtít a ještě mi nějaká holka na plnou pusu řekne, že se se mnou nebude bavit, protože jsem cizí. :)

Vím, že na konci první zkoušky za mnou přišel Martin a zeptal se mě: „Tak co, přijdeš příště?“ A já prostě řekla jo, a tak má umíněná odhodlanost a chorobná zodpovědnost způsobily, že jsem dorazila na 2. zkoušku, kde to zase bylo úplně jiné. Nové tváře, které dorazily po nemoci, staré a nové jména, zase poněkud jiná atmosféra a začátek toho velkého dění ... divadelního představení s názvem **„PLANETA QUERKŮ“.** V krátkosti si představte film Avatar, snižte megalomanii, přidejte písničky, místo závěrečného boje sportovní utkání, happyendovou tečku a spoustu nevypočitatelných situací, překvapivých výkonů a kopec srandy a máte mizivou představu, o čem to bylo.

Myslím, že při 3. zkoušce nastal u mě ten zlom, kdy už jsem se v tom všem cítila pohodlněji. Věděla jsem, že budu hrát Šamanku Lesních lidí, tak že má pozornost spadla primárně na „mou skupinu“, s kterou jsem strávila většinu zkoušky. Mí lesní lidičkové neměli moc replik, ale přeci jen bylo na čem pracovat. Převážně šlo o lidi, kteří mají nějaké komunikační problémy, nejsou sto se naučit nazpaměť více než jednu větu nebo jsou schopni jen opakovat řečené (což se později, hlavně při písničkách ukázalo jako velká výhoda).

Zkoušky se linuly měsíci a pokaždé to bylo jiné, krásné, plné oslav narozenin, smíchu, práce i odměn a srandy. K hodně lidem jsem si tu mohla najít individuální cestu, jak spolu komunikovat, jak si jeden druhého užívat a obohacovat navzájem své životy. Nebudu lhát, tito lidé se mi vryli pod kůži ... ani nevím, kdy jsem si to poprvé uvědomila. Zakrátko jsem byla prostě jejich, začali mi důvěřovat víc a víc. Já pochopila jejich projevy přátelství a oni pochopili ty mé. Lidé s nějakým mentálním či tělesným handicapem většinou neznají osobní hranici, mentálně postižení nemají schopnost kalkulovat, chovat se vypočítavě ... Když něco chtějí, tak to prostě udělají. Mají chuť vás obejmout tak se na vás s láskou vrhnou. Chtějí tancovat, tak tancují, nechtějí se s vámi bavit, dají vám to dostatečně najevo. Ta přímost mě přitahuje a radost z obyčejných věcí ještě víc.

Jednou jsem přišla na zkoušku zničená po celém náročném dni, neschopná téměř ničeho. Přišla za mnou jedna holčina, která má Downův syndrom. Usmála se na mě od ucha k uchu, šťastná, že mě vidí a řekla mi: „Ty jsi krásná!“, myslela jsem, že se rozbrečím. V ten moment ona věděla přesně, co dělá a její nadšení a přístup mě naprosto odrovnal. Chtěla bych být taky taková ...

Člověk většinou v mezilidské komunikaci používá takové to „Ahoj, jak se máš?“ Což je víceméně katastrofa, protože buď zníte neupřímně, nebo Vám nedochází na jak osobní otázku se ptáte a nebo tlačháte o všedních věcech jako škola, práce, slevy, politika ... což dělá většina lidí a přiznejme si to, jak moc nás tohle skutečně obohacuje. Samozřejmě nechci zlehčovat jakoukoliv komunikaci, jen doufám chápete, co tím chci říct. Jde mi o ten kontrast – upřímnost, spontánnost × svázanost, stereotyp.

Včera jsme měli první představení v Kulturním domě K-trio, Ostrava-Hrabůvka. Bylo to senzační! Užila jsem si každičkou minutu na jevišti i v zákulisí. Mnoho lidí mě mile překvapilo, jak moc se do své role opřeli a zahráli to vážně dobře. Jsem v tom všem amatér. V prvním ročníku Sociální pedagogiky s minimálními zkušenostmi s postiženými lidmi. Oni všichni mě učí. Jak hrát, jak chápat, jak komunikovat, jak si to užívat, jak se umět projevit s tím, co nám bylo dáno. Postupně si na to každý přicházíme a máme z toho zvláštní radost.

Miluju, když vidím opravdovou radost a ještě víc mám ráda to, když je tak hmatatelná, že se jí můžete dotknout. :)

Po představení startoval ples se skvělou kapelou a odvázanýma tanečníkama, kteří nepotřebují flašku, aby na parketu řádili jako diví. Když jsme společně v kolečku tančili jednu veselou písničku problesklo mi hlavou, že asi vím, proč to ti lidé dobrovolně vedou ... :) Ještě nás čeká za týden druhé představení v centru města v Loutkovém divadle. Vím, že to bude báječné, ať už se na jevišti bude dít cokoliv. ;)

Je mi trochu líto, že to končí ... uvidíme, co přijde dál :)

18/4/2015 Klára M.

(Pozn. redakce: text dopisu nebyl nijak upravován)